

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. liepos 10 d.*

„Apeliacinis skundas — Deliktinė atsakomybė — Audito Rūmų neveikimas — Prašymas atlyginti žalą — Nekaltumo prezumpcijos principas — Lojalaus bendradarbiavimo principas — Įgaliojimai — Preliminarių tyrimų eiga“

Byloje C-220/13 P

dėl 2013 m. balandžio 25 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Kalliopi Nikolaou, gyvenanti Atėnuose (Graikija), atstovaujama *dikigoro* V. Christianos ir S. Paliou,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Sąjungos Audito Rūmams, atstovaujamiems T. Kennedy ir I. Ní Riagáin Dūro, padedamiems baristerio P. Tridimas,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano (pranešėjas), teisėjai A. Borg Barthet, M. Berger, S. Rodin ir F. Biltgen,

generalinis advokatas Y. Bot,

posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2014 m. sausio 22 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2014 m. kovo 20 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: graikų.

Sprendimą

- 1 Savo apeliaciniu skundu K. Nikolaou prašo panaikinti Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Nikolaou / Audito Rūmai* (T-241/09, EU:T:2013:79, toliau – skundžiamas sprendimas); juo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl žalos atlyginimo, kuriuo siekta, kad būtų atlyginta žala, tariamai patirta dėl Audito Rūmų neteisėtų veiksmų ir Sąjungos teisės pažeidimų atliekant vidaus tyrimą.

Ginčo aplinkybės

- 2 1996–2001 m. K. Nikolaou buvo Audito Rūmų narė. Remiantis 2002 m. vasario 19 d. dienraštyje *Europa Journal* išspausdintu straipsniu, Europos Parlamento narys B. Staes turėjo informacijos, susijusios su neteisėtais apeliančiais veiksmais, atliktais jos, kaip Audito Rūmų narės, įgaliojimų laikotarpiu.
- 3 2002 m. kovo 18 d. raštu Audito Rūmų generalinis sekretorius (toliau – generalinis sekretorius) Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) generaliniam direktoriui perdavė su šiais veiksmais susijusią medžiagą; su ja susipažino jis pats ir šios institucijos pirmininkas. Be to, generalinis sekretorius paprašė OLAF jam nurodyti, ar pagal Audito Rūmų sprendimo 99/50 dėl vidaus tyrimų, atliekamų kovos su sukčiavimu, korupcija ir visa kita neteisėta veikla, kenkiančia Bendrijų finansiniams interesams, srityse, sąlygų ir tvarkos 4 straipsnį apeliančiai reikia pranešti apie su ja susijusį tyrimą.
- 4 2002 m. balandžio 8 d. raštu Audito Rūmų pirmininkas pranešė K. Nikolaou, kad OLAF dėl jos atlieka vidaus tyrimą, pradėtą išspausdinus straipsnį dienraštyje *Europa Journal*. 2002 m. balandžio 26 d. raštu OLAF generalinis direktorius pranešė K. Nikolaou, kad, šiai tarnybai gavus informacijos iš B. Staes ir remiantis generalinio sekretoriaus parengta preliminarus tyrimo medžiaga, pradėtas vidaus tyrimas, kurį atliekant ji kviečiama bendradarbiauti.
- 5 2002 m. gegužės 24 d. K. Nikolaou bendravo su OLAF atsakingais asmenimis. 2002 m. spalio 17 d. interneto svetainėje *European Voice* buvo paskelbti straipsniai apie tai, kad OLAF baigia dėl apeliančios pradėtą tyrimą. Analogiški straipsniai buvo paskelbti Graikijos spaudoje. 2002 m. spalio 28 d. raštu OLAF pranešė K. Nikolaou apie šio tyrimo pabaigą ir nurodė, kad galutinė ataskaita bei visa svarbi informacija buvo perduota generaliniam sekretoriui ir Liuksemburgo teisminėms institucijoms. 2004 m. vasario 10 d. raštu Audito Rūmai pateikė atsakovei sutrumpintą galutinės OLAF ataskaitos versiją.
- 6 Remiantis šia 2002 m. spalio 28 d. galutine ataskaita, su K. Nikolaou susijusią informaciją B. Staes pateikė du Audito Rūmų tarnautojai; vienas iš jų buvo apeliančios kabineto narys. Nagrinėjami kaltinimai buvo susiję, pirma, su pinigų sumomis, kurias apeliančė gavo iš savo personalo kaip paskolas; antra, su tariamai melagingais pareiškimais prašymuose perkelti jos kabineto vadovo nepanaudotas atostogų dienas, dėl kurių jam už 1999, 2000 ir 2001 m. nepanaudotas atostogas buvo išmokėta maždaug 28 790 EUR; trečia, su K. Nikolaou tarnybinio automobilio naudojimu atitinkamose taisyklėse nenumatytais tikslais; ketvirta, su apeliančios vairuotojui skirtais atitinkamose taisyklėse nenumatytais pavedimais; penkta, su absenteizmo politika apeliančios kabinete; šešta, su komercinio pobūdžio veikla ir prašymais aukštas pareigas einantiems asmenims sudaryti geresnes sąlygas vykdyti šią veiklą suinteresuotojo asmens šeimos nariams; septinta, su sukčiavimu per konkursą ir, aštunta, su sukčiavimo atvejais, susijusiais su apeliančios gautomis reprezentacinėmis išlaidomis.
- 7 OLAF padarė išvadą, kad pažeidimai, kuriuos galima kvalifikuoti kaip klastojimą ir klastotės panaudojimą, taip pat apgaulę, galėjo būti susiję su prašymais perkelti apeliančios kabineto vadovo atostogų dienas. Remiantis minėta galutine ataskaita, nusikalstamos apeliančios ir jos kabineto narių veikos galėjo būti susijusios su pinigų sumomis, kurias, kaip teigė susiję asmenys, apeliančė gavo kaip paskolas. Tokiomis aplinkybėmis OLAF pagal 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1073/1999 dėl Europos kovos su sukčiavimu tarnybos (OLAF) atliekamų tyrimų

(OL L 136, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 91) 10 straipsnio 3 dalį pranešė apie tai Liuksemburgo teisminėms institucijoms, kad šios ištirtų faktines aplinkybes, galinčias patvirtinti, kad buvo padarytos nusikalstamos veikos.

- 8 Kalbant apie kitus kaltinimus, išskyrus kaltinimą dėl sukčiavimo per konkursą, OLAF nustatė galimus neteisėtus veiksmus ar neaiškumus, susijusius su K. Nikolaou elgesiu, ir pasiūlė Audito Rūmams imtis „korekcinį priemonių“ apeliančios atžvilgiu ir priemonių pagerinti institucijos vidaus kontrolės sistemą.
- 9 2004 m. balandžio 26 d. apeliante buvo apklausta uždarame Audito Rūmų posėdyje siekiant galbūt taikyti EB 247 straipsnio 7 dalį. 2004 m. gegužės 13 d. rašte (toliau – 2004 m. gegužės 13 d. raštas) Audito Rūmų pirmininkas nurodė, jog, kiek tai susiję su bylos perdavimu Europos Sąjungos Teisingumo Teismui siekiant taikyti EB 247 straipsnio 7 dalį dėl to, kad K. Nikolaou tariamai prašė asmeninių paskolų iš savo kabineto narių ir jas gavo, reikia pažymėti, kad 2004 m. gegužės 4 d. vykusiame posėdyje nebuvo gautas vienbalsis pritarimas, kurio reikalaujama pagal 2002 m. sausio 31 d. priimtų Audito Rūmų darbo tvarkos taisyklių 6 straipsnį. Audito Rūmų pirmininkas šiuo klausimu pridūrė, kad didžioji dauguma institucijos narių pareiškė nuomonę, jog apeliančios elgesys buvo visiškai netinkamas. Dėl apeliančios kabineto vadovo atostogų dienų Audito Rūmų pirmininkas nurodė, jog dėl to, kad byla nagrinėjama Liuksemburgo teismuose, Audito Rūmai atidėjo savo sprendimą, kol bus baigtos su tuo susijusios procedūros.
- 10 Sprendimu *Nikolaou / Komisija* (T-259/03, EU:T:2007:254) Bendrasis Teismas nurodė Europos bendrijų Komisijai pervesti apeliantei 3 000 EUR dėl tam tikros informacijos apie OLAF atliekamą tyrimą paskelbimo, kad būtų atlyginta patirta žala.
- 11 2008 m. spalio 2 d. sprendimu (toliau – 2008 m. spalio 2 d. sprendimas) Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement Chambre correctionnelle* (Apygardos teismo baudžiamųjų bylų kolegija) išteisino apeliančią ir jos kabineto vadovą dėl kaltinimų, susijusių su klastojimu ir klastotės panaudojimu, melagingu pareiškimu ir subsidiariai – kompensacinių išmokų, subsidijos ar išmokos pasilikimu neturint tam teisės, taip pat subsidiariai – su apgaule. Šis teismas iš esmės manė, kad tam tikri apeliančios kabineto vadovo ir pačios apeliančios pateikti paaiškinimai kelia abejonių dėl OLAF ir Liuksemburgo kriminalinės policijos surinktų įrodymų, kuriais siekta įrodyti, kad 1999, 2000 ir 2001 m. minėtas kabineto vadovas kelias dienas atostogavo nedeklaravęs atostogų. Minėtas teismas padarė išvadą, kad faktinių aplinkybių, pateiktų kaip kaltinimas K. Nikolaou, tikrumas nebuvo įrodytas taip, kad neliktų jokių abejonių, ir kadangi net menkiausia abejonė turi būti laikoma naudinga kaltinamajai, ją reikia išteisinti dėl pareiktų kaltinimų. Remiantis 2008 m. spalio 2 d. sprendimo preambule apeliante ir jos kabineto vadovo byla buvo gražinta Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement Chambre correctionnelle* šio teismo *Chambre du conseil* (ikiteisminio tyrimo kolegija) nutartimi, patvirtinta 2008 m. spalio 2 d. *Cour d'appel* (Apeliacinis teismas) *Chambre du conseil* sprendimu. Kadangi apeliacinis skundas nebuvo pateiktas, 2008 m. spalio 2 d. sprendimas įsiteisėjo.
- 12 2009 m. balandžio 14 d. raštu apeliante paprašė Audito Rūmų visuose Belgijos, Vokietijos, Graikijos, Ispanijos, Prancūzijos ir Liuksemburgo leidiniuose paskelbti pranešimą apie jos išteisinimą ir apie jį informuoti kitas Europos Sąjungos institucijas. Be to, jeigu Audito Rūmai nepaskelbtų šios informacijos, apeliante pareikalavo 100 000 EUR neturtinės žalos atlyginimo – šią sumą ji įsipareigojo panaudoti minėtai informacijai paskelbti. Apeliante taip pat paprašė, kad Audito Rūmai, pirma, atlygintų jai 40 000 EUR neturtinę žalą, patirtą dėl proceso Liuksemburgo teismuose, ir 57 771,40 EUR turtinę žalą, patirtą dėl to paties proceso, antra, atlygintų visas išlaidas, visų pirma patirtas ikiteisminio tyrimo stadijoje ir Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement*, ir, trečia, atlygintų išlaidas, patirtas dėl Audito Rūmuose vykusios procedūros.
- 13 2009 m. liepos 7 d. raštu Audito Rūmų pirmininkas perdavė K. Nikolaou atsakant į minėtus prašymus priimtą 2009 m. liepos 2 d. sprendimą. Šiuo sprendimu, pirma, buvo atmesti minėtame 2009 m. balandžio 14 d. rašte nurodyti argumentai, antra, K. Nikolaou pranešta, kad Audito Rūmai,

„remdamiesi turima informacija, siekė nustatyti, ar faktinės aplinkybės yra pakankamai rimtos, kad būtų kreiptasi į [Teisingumo Teismą]“, kad šis priimtų sprendimą dėl buvusiam nariui pagal EB sutartį tenkančių įsipareigojimų neįvykdymo ir būtinybės taikyti galimas sankcijas. Minėtame sprendime taip pat buvo primintos aplinkybės, dėl kurių Audito Rūmai nusprendė nesikreipti į Teisingumo Teismą; tarp jų visų pirma buvo K. Nikolaou išteisinimas 2008 m. spalio 2 d. sprendimu ir žalos Bendrijos biudžetui nebuvimas, atsižvelgiant į tai, kad suinteresuotosios kabineto vadovui nepagrįstai išmokėtos sumos buvo gražintos.

Procesas Bendrajame teisme ir skundžiamas sprendimas

- 14 Pareiškimu Pirmosios instancijos teisme (dabar – Bendrasis Teismas) (jį kanceliarija gavo 2009 m. birželio 16 d.) K. Nikolaou pareiškė ieškinį dėl žalos atlyginimo, juo prašė priteisti iš Audito Rūmų 85 000 EUR ir palūkanas, skaičiuojamas nuo 2009 m. balandžio 14 d., ir taip atlyginti neturtinę žalą, padarytą dėl šiai institucijai inkriminuojamų veiksmų ir neveikimo, t. y. sumą, kurią ji įsipareigojo panaudoti informacijai apie savo išteisinimą paskelbti.
- 15 Grįsdama šį ieškinį apeliante visų pirma pateikė šešis pagrindus, susijusius su Audito Rūmų padarytu Sąjungos teisės normų, kuriomis privatiems asmenims suteikiamos teisės, pažeidimu. Ji taip pat teigė, kad tarp minėto pažeidimo ir dėl jo patirtos neturtinės ir turtinės žalos yra tiesioginis priežastinis ryšys.
- 16 Bendrasis Teismas atmetė minėtą ieškinį nurodęs, kad Audito Rūmai nepadarė nė vieno Sąjungos teisės pažeidimo, kuriuo yra kaltinami.
- 17 Pirma, kalbant apie tai, kas yra aktualu nagrinėjant šį apeliacinį skundą, pažymėtina, kad skundžiamo sprendimo 27–32 punktuose Bendrasis Teismas padarė išvadą, jog Audito Rūmų veiksmai, susiję su preliminariu tyrimu, nebuvo neteisėti, nes ši institucija nepažeidė nei reikalavimų, atsirandančių iš kartu aiškinamų Sprendimo 99/50 2 ir 4 straipsnių, nei teisės į gynybą, nei nešališkumo principo.
- 18 Konkrečiai kalbant, šio sprendimo 29 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad Sprendimo 99/50 2 straipsnyje nurodyto preliminarus tyrimo tikslas yra, pirma, leisti generaliniam sekretoriui įvertinti, ar jam nurodytos aplinkybės leidžia daryti prielaidą, kad yra padaryta Sąjungos finansinių interesų pažeidimų, antra, pagal Reglamento Nr. 1073/1999 7 straipsnio 1 dalį perduoti OLAF medžiagą, leidžiančią šiai tarnybai įvertinti, ar pagal šio reglamento 5 straipsnio antrą pastraipą reikia pradėti vidaus tyrimą. Taigi jis nusprendė: kadangi tokio preliminarus tyrimo tikslas nėra priimti išvadą dėl asmens, kurio atžvilgiu toks tyrimas atliekamas, iš Sprendimo 99/50 4 straipsnio pirmos pastraipos antrojo sakinio kylanti pareiga nėra susijusi su generalinio sekretoriaus veiksmis pagal Sprendimo 99/50 2 straipsnį.
- 19 Be to, minėto sprendimo 30 punkte Bendrasis Teismas nusprendė: kadangi 2002 m. balandžio 8 ir 26 d. raštais gauti pranešimai atitinka Sprendimo 99/50 4 straipsnio pirmos pastraipos pirmojo sakinio reikalavimus, apeliante negalėjo remtis šios nuostatos pažeidimu motyvuodama tuo, kad Audito Rūmai jos neišklausė prieš perduodami OLAF medžiagą su generalinio sekretoriaus apie ją surinkta informacija.
- 20 Antra, skundžiamo sprendimo 32 punkte Bendrasis Teismas pripažino nepagrįstu apeliante teiginį, kad Audito Rūmai panaudojo suklastotą dokumentą. Šiuo klausimu jis konstatavo, kad atitinkamo dokumento, būtent 2001 m. lapkričio 20 d. K. Nikolaou kabineto vadovo prašymo perkelti nepanaudotas kasmetinių atostogų dienas, nebuvo tarp OLAF perduotų preliminarus tyrimo medžiagos dokumentų. Kad ir kaip būtų, ji pažymėjo, kad net jei Audito Rūmai iš tikrųjų perdavė šį dokumentą OLAF arba Liuksemburgo valdžios institucijoms, toks numanomas perdavimas nereiškia, kad Audito Rūmai elgėsi nesąžiningai, kiek tai susiję su apeliante parašo autentiškumu.

- 21 Trečia, skundžiamo sprendimo 43–47 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad nepriėmė oficialaus sprendimo, kuriuo, priėmus 2008 m. spalio 2 d. sprendimą, apeliantė būtų išteisinta dėl visų jai pareiktų kaltinimų, Audito Rūmai nepasielgė neteisėtai.
- 22 Pirmiausia minėto sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad apeliantė buvo išteisinta remiantis abejonėmis, kurių kilo dėl jos kabineto vadovo pateiktų tam tikrų paaiškinimų. Todėl, Bendrojo Teismo nuomone, išteisinimo motyvas reiškia ne tai, kad atsakovei pareikšti kaltinimai yra visiškai nepagrįsti, bet tai, kad, kaip nurodė Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement*, jie nebuvo „visiškai neabejotinai“ įrodyti.
- 23 Toliau to paties sprendimo 46 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad tik nacionalinės teisminės institucijos turi nagrinėti baudžiamuosius kaltinimus, o Teisingumo Teismas – juos įvertinti drausminiu požiūriu, kaip numatyta EB 247 straipsnio 7 dalyje. Todėl, Bendrojo Teismo nuomone, Audito Rūmai neturėjo kompetencijos priimti sprendimo šiuo klausimu.
- 24 Galiausiai skundžiamo sprendimo 47 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad iš to, jog nebuvo kreiptasi į Teisingumo Teismą pagal šią nuostatą, negalima daryti išvados, kad Audito Rūmai apeliantei inkriminuojamas faktines aplinkybes laiko visiškai nepagrįstomis. Iš tiesų pagal Audito Rūmų darbo tvarkos taisyklių 6 straipsnį dėl tokio kreipimosi sprendžiama vienbalsiai. Todėl jis nusprendė, kad nors tiesa tai, jog nesikreipimas į Teisingumo Teismą leidžia manyti, kad vienbalsis sprendimas nebuvo pasiektas, vis dėlto jis neprilygsta Audito Rūmų pozicijai dėl faktinių aplinkybių tikrumo. Tokiomis aplinkybėmis teikdamas savo nuomonę dėl 2004 m. gegužės 13 d. rašte nurodytos pastabos Bendrasis Teismas teigė, kad „nebuvo netinkama tai, kad Audito Rūmų pirmininkas [apeliantei] nurodė, jog didžioji dalis institucijos narių laiko jos elgesį nepriimtiniu, todėl nesikreipimo į Teisingumo Teismą negalima suprasti kaip tariamo inkriminuojamų faktinių aplinkybių tikrumo paneigimo, nes tai neatitiktų tikrovės“.
- 25 Ketvirta, skundžiamo sprendimo 49 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad iš pareigos atsižvelgti į pareigūnų interesus negali būti kildinama jokia Audito Rūmų pareiga paskelbti apie apeliantės išteisinimą.

Šalių reikalavimai

- 26 Apeliaciniu skundu K. Nikolaou Teisingumo Teismo prašo:
- panaikinti skundžiamą sprendimą, grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam Teismui ir
 - priteisti iš Audito Rūmų bylinėjimosi išlaidas.
- 27 Audito Rūmai Teisingumo Teismo prašo:
- atmesti apeliacinį skundą kaip iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįstą ir
 - priteisti iš K. Nikolaou bylinėjimosi išlaidas šioje instancijoje.

Dėl apeliacinio skundo

- 28 Savo apeliacinį skundą K. Nikolaou grindžia keturiais pagrindais.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

- 29 Pirmajame pagrinde apeliantė teigia, kad Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 48 straipsnio 1 dalyje ir 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsnio 2 dalyje įtvirtintu nekaltumo prezumpcijos principu užtikrinama procesinė garantija, kuri taikoma ne tik iki sprendimo paskelbimo, bet ir jį paskelbus. Šis principas turi būti aiškinamas kaip draudžiantis Sąjungos teismo sprendimą, kuriame abejojama kaltinamojo asmens nekaltumu, jeigu šis asmuo prieš tai buvo išteisintas įsiteisėjusiu sprendimu (žr. 2007 m. rugsėjo 27 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo *Vassilios Stavropoulos prieš Graikiją*, *Recueil des arrêts et décisions* 2007-I, 39 punktą).
- 30 Atsižvelgdama į šiuos argumentus apeliantė nurodo, kad skundžiamo sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas pažeidė minėtą principą, nes nusprendė, kad Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement* patvirtintas abejonių buvimu grindžiamas išteisinimo motyvas „neriškia, jog [apeliantei] pareikšti kaltinimai yra visiškai nepagrįsti“.
- 31 Toks pažeidimas neišvengiamai turėjo įtakos šio sprendimo galiojimui, nes buvo lemiamas minėto sprendimo 44 ir 49 punktuose pripažįstant teisėta aplinkybę, kad Audito Rūmai nepriėmė oficialaus sprendimo, kuriuo, remiantis 2008 m. spalio 2 d. sprendimu, apeliantė būtų išteisinta dėl visų jai pareiktų kaltinimų, ir nepaskelbė spaudoje apie apeliantės išteisinimą.
- 32 Audito Rūmai nurodo, kad pirmasis apeliacinio skundo pagrindas grindžiamas prielaida, jog ši institucija ir Bendrasis Teismas ėmėsi iš naujo svarstyti 2008 m. spalio 2 d. sprendimo pagrįstumą. Tačiau ši prielaida yra klaidinga.
- 33 Iš tikrųjų priimdami šio sprendimo 13 punkte minėtą 2009 m. liepos 2 d. sprendimą Audito Rūmai atsižvelgė į Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement* sprendimą ir padarė išvadas, privalomas jiems įgyvendinant savo kompetenciją, kuri neapima galimybės paskelbti apie apeliantės išteisinimą. Be to, Bendrasis Teismas pripažino ir laikėsi minėto Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement* sprendimo turinio, kiek tai susiję su jame numatytais baudžiamojo pobūdžio pasekmėmis.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 34 Kaip pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą K. Nikolaou nurodo, kad Bendrasis Teismas pažeidė nekaltumo prezumpcijos principą, nes skundžiamo sprendimo 45 punkte nusprendė, kad 2008 m. spalio 2 d. sprendime nurodytas išteisinimo motyvas „neriškė, jog [apeliantei] pareikšti kaltinimai yra visiškai nepagrįsti“, o atvirkiškai reišė, „kad jie nebuvo „visiškai neabejotinai“ įrodyti“. Apeliantės nuomone, dėl tokios klaidos šis sprendimas turėjo būti panaikintas, nes jei šis principas nebūtų pažeistas, Bendrasis Teismas minėto sprendimo 44 ir 49 punktuose būtų pripažinęs neteisėtą aplinkybę, kad Audito Rūmai nepriėmė oficialaus sprendimo, kuriuo, priėmus 2008 m. spalio 2 d. sprendimą, apeliantė būtų išteisinta dėl visų jai pareiktų kaltinimų, ir nepaskelbė spaudoje apie jos išteisinimą.
- 35 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 48 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas nekaltumo prezumpcijos principas, atitinkantis Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 6 straipsnio 2 ir 3 dalis, gali būti pažeistas, jei teismo sprendimas motyvuotas taip, kad pasibaigus baudžiamajam procesui ir išteisinus asmenį susidaro įspūdis, jog jis kaltas (žr. 1995 m. vasario 10 d. Europos Žmogaus Teisių Teismo sprendimo *Allenet de Ribemont prieš Prancūziją*, A serija, Nr. 308, 35 ir 36 punktus; 2000 m. spalio 10 d. EŽTT sprendimo *Daktaras prieš Lietuvą*, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-III, 41–44 punktus ir 2013 m. birželio 4 d. EŽTT sprendimo *Teodor prieš Rumuniją*, *Recueil des arrêts et décisions* 2013-III, 36 ir 37 punktus).

- 36 Nagrinėjamu atveju, kaip pabrėžė generalinis advokatas savo išvados 57 punkte, reikia pažymėti, kad dėl skundžiamo sprendimo 45 straipsnyje pateiktų Bendrojo Teismo argumentų iš tikrųjų susidaro įspūdis, jog K. Nikolaou galėtų būti kalta dėl baudžiamojo nusižengimo, grindžiamo tais pačiais faktais kaip tie, dėl kurių ji jau buvo galutinai išteisinta 2008 m. spalio 2 d. sprendimu.
- 37 Todėl darytina išvada, kad dėl tokių samprotavimų aiškiai pažeidžiamas nekaltumo prezumpcijos principas.
- 38 Vis dėlto šiomis aplinkybėmis svarbu konstatuoti, kad skundžiamas sprendimas negali būti panaikintas dėl šio principo pažeidimo, nes jo 44 ir 49 punktuose padaryti vertinimai dėl Audito Rūmams inkriminuojamo neveikimo teisėtumo bet kuriuo atveju teisingai pagrįsti kitu motyvu, atskirai pateiktu minėto sprendimo 46 punkte (šiuo klausimu žr. Sprendimo *JCB Service / Komisija*, C-167/04 P, EU:C:2006:594, 186 punktą ir Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija*, C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 233 punktą).
- 39 Iš tiesų šiuo motyvu Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad, pirma, „tik nacionalinės teisminės institucijos“ turi „nagrinėti baudžiamuosius kaltinimus“, pateiktus buvusiam Audito Rūmų nariui, antra, Teisingumo Teismas turi juos įvertinti „drausminiu požiūriu, kaip numatyta EB 247 straipsnio 7 dalyje“, nes patys Audito Rūmai, atsižvelgiant į Sąjungos institucijų struktūrą, nėra įgalioti nei baudžiamojoje, nei drausminėje srityje priimti oficialaus sprendimo, kuriuo apeliantė būtų išteisinta dėl visų pareiktų kaltinimų, ir paskelbti spaudoje apie jos išteisinimą.
- 40 Be to, tokia išvada taip pat atitinka nusistovėjusioje teismo praktikoje, susijusioje su Teisingumo Teisme pagal 247 straipsnio 7 dalį nagrinėjamų drausminių bylų savarankišku pobūdžiu, palyginti su nacionaliniais baudžiamaisiais procesais, įtvirtintus principus (Sprendimo *Komisija / Cresson*, C-432/04, EU:C:2006:455, 120 ir 121 punktai). Iš tiesų, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 71–73 punktuose, iš šios teismo praktikos matyti, kad Audito Rūmams, kaip į Teisingumo Teismą besikreipiančiai institucijai, kaip ir pačiam šiam Teismui nėra privaloma atsižvelgti į teisinį faktų kvalifikavimą nacionaliniame baudžiamajame procese. Taigi nagrinėjamu atveju, priėmus 2008 m. spalio 2 d. sprendimą, Audito Rūmai neprivalėjo priimti aktų arba elgtis taip, kaip nurodė apeliantė.
- 41 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nereikšmingą.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

- 42 Antrajame apeliacinio skundo pagrinde K. Nikolaou kaltina Bendrąjį Teismą dėl ESS 4 straipsnio 3 dalyje numatyto lojalaus bendradarbiavimo principo pažeidimo Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement* atžvilgiu.
- 43 Šiuo klausimu apeliantė, remdamasi Nutartimi *Zwartveld ir kt.* (C-2/88, EU:C:1990:315, 17 punktas) ir Sprendimu *Airija / Komisija*, (C-339/00, EU:C:2003:545, 71 ir 72 punktai), teigia, kad pagal šį principą ne tik valstybėms narėms, bet ir Sąjungos institucijoms, t. y. visoms jos institucijoms, įskaitant teismines, nustatytos abipusės lojalaus bendradarbiavimo pareigos.
- 44 Pažymėjusi tai, apeliantė nurodo, kad Bendrasis Teismas vis dėlto nepaisė 2008 m. spalio 2 d. sprendimo ir tinkamai į jį neatsižvelgė.
- 45 Visų pirma skundžiamo sprendimo 44 ir 45 punktuose Bendrasis Teismas pateikė visiškai kitokį su K. Nikolaou elgesiu susijusių faktinių aplinkybių vertinimą, nei buvo pateikęs Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement*.

- 46 Paskui skundžiamo sprendimo 35 punkte pateiktas vertinimas, pagal kurį visos atostogų sistemos valdymas grindžiamas tiesioginio vadovo pareiga tikrinti jam pavaldžių darbuotojų buvimą, akivaizdžiai prieštarauja 2008 m. spalio 2 d. sprendime pateiktiems samprotavimams, kad kabineto nariai nebuvo įpareigoti tvarkyti atostogų registrą.
- 47 Galiausiai skundžiamo sprendimo 38 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad Audito Rūmų atostogų registravimo ir priežiūros sistemos, taikytos faktinių aplinkybių laikotarpiu, netinkamas pobūdis negali pateisinti to, kad dėl apeliančės nebuvo pradėtas joks tyrimas ar persekiojimas, nors būtent netinkamai valdoma atostogų sistema lėmė tai, kad Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement* išteisino apeliančę.
- 48 Atsakydami į šiuos argumentus Audito Rūmai tvirtina, kad antrasis apeliacinio skundo pagrindas paremtas klaidingu atitinkamų institucijų tam tikrų vaidmenų ir ESS 4 straipsnio 3 dalies taikymo srities supratimu.
- 49 Iš tiesų remdamasis iš Sprendimo *Komisija / Cresson* (EU:C:2006:455) išplaukiančia teismo praktika Bendrasis Teismas ne ginčijo 2008 m. spalio 2 d. sprendimą, o tik savarankiškai įvertino kai kurias faktines aplinkybes, kurios vykstant nacionaliniam baudžiamajam procesui jau buvo išanalizuotos nagrinėjant galimą Audito Rūmų deliktinę atsakomybę. Skirtingą kai kurių faktinių aplinkybių vertinimą paaiškina abiejų pradėtų teismo procesų savarankiškas pobūdis.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 50 Antrajame apeliacinio skundo pagrinde apeliančė kaltiną Bendrąjį Teismą pažeidus lojalus bendradarbiavimo su Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement* principą, nes kai kurias faktines aplinkybes skundžiamo sprendimo 44 ir 45 punktuose jis įvertino kitaip, nei jos buvo įvertintos 2008 m. spalio 2 d. sprendime.
- 51 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal lojalus bendradarbiavimo principą, kuris iki Lisabonos sutarties įsigaliojimo buvo numatytas EB 10 straipsnyje, o dabar įtvirtintas ESS 4 straipsnio 3 dalyje, valstybėms narėms nustatyta pareiga imtis bet kokių priemonių, galinčių užtikrinti Sąjungos teisės taikymą ir veiksmingumą, o Sąjungos institucijoms ir valstybėms narėms nustatytos abipusės pagarbos ir pagalbos įgyvendinant sutartyse numatytas užduotis pareigos (šiuo klausimu žr. Sprendimo *First ir Franex*, C-275/00, EU:C:2002:711, 49 punktą ir Sprendimo *Airija / Komisija*, EU:C:2003:545, 71 punktą).
- 52 Tačiau, įgyvendinant šias užduotis, EB 235 straipsniu, aiškinamu kartu su EB 225 straipsnio 1 dalimi, Teisingumo Teismui ir Bendrajam Teismui aiškiai suteikiama jurisdikcija spręsti ginčus, susijusius su žalos, nurodytos būtent Bendrijos deliktinei atsakomybei skirtoje EB 288 straipsnio antroje pastraipoje, atlyginimu. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką ši jurisdikcija yra išimtinė, nes Bendrijos teismai turi patikrinti, ar įvykdytos visos kumuliacinės sąlygos, su kuriomis siejamas Bendrijos deliktinės atsakomybės atsiradimas, t. y. elgesio, kuriuo kaltinamos institucijos, neteisėtumas, žalos realumas ir priežastinio ryšio tarp elgesio, dėl kurio pateikiami kaltinimai, ir nurodytos žalos buvimas (žr. Sprendimo *Komisija / Systran ir Systran Luxembourg*, C-103/11 P, EU:C:2013:245, 60 punktą ir nurodytą teismo praktiką).
- 53 Be to, konkrečiai dėl pirmosios sąlygos buvimą Teisingumo Teismas yra daug kartų nurodęs, jog reikia, kad būtų įrodytas pakankamai akivaizdus privatiems asmenims teises suteikiančios teisės normos pažeidimas (žr. Sprendimo *Bergaderm ir Goupil / Komisija*, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 42 punktą), t. y. aplinkybė, kad atitinkama institucija aiškiai ir gerokai peržengė nustatytas savo diskrecijos ribas (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Brasserie du pêcheur ir Factortame*, C-46/93 ir C-48/93, EU:C:1996:79, 55 punktą ir Sprendimo *Komisija / CEVA ir Pfizer*, C-198/03 P, EU:C:2005:445, 64 punktą).

- 54 Remiantis šiais principais ieškinys dėl žalos atlyginimo, susijęs su Bendrijos deliktine atsakomybe dėl jos institucijų veiksmų ar neveikimo, buvo įtvirtintas kaip savarankiškas ieškinys, palyginti su kitais ieškiniais, kuris teisių gynimo priemonių sistemoje atlieka ypatingą funkciją ir kuriam taikomos įgyvendinimo sąlygos, sukurtos atsižvelgiant į jo specifiką (žr., be kita ko, Sprendimo *Lütticke / Komisija*, 4/69, EU:C:1971:40, 6 punktą ir Sprendimo *Unifrex / Taryba ir Komisija*, 281/82, EU:C:1984:165, 11 punktą).
- 55 Todėl, kaip savo pastabose raštu pažymėjo Audito Rūmai, nors byla nagrinėjantis Bendrijos teismas gali atsižvelgti į per baudžiamąjį procesą padarytas išvadas, susijusias su tais pačiais faktais, nagrinėtais EB 235 straipsniu grindžiamoje procedūroje, vis dėlto jis neprivalo atsižvelgti į baudžiamąją bylą nagrinėjusio teisėjo atliktą minėtų faktų kvalifikavimą, o turi, naudodamasis visa savo diskrecija, savarankiškai tirti, ar įvykdytos sąlygos, su kuriomis siejamas Bendrijos deliktinės atsakomybės atsiradimas (pagal analogiją žr. Sprendimo *Komisija / Cresson*, EU:C:2006:455, 120 ir 121 punktus).
- 56 Atsižvelgiant į šiuos argumentus reikia konstatuoti, kad apeliantės teiginiai, kuriais ji skundžiamo sprendimo 44 ir 45, taip pat 35 ir 38 punktuose kaltina Bendrąjį Teismą pažeidus lojalaus bendradarbiavimo principą, yra visiškai nepagrįsti.
- 57 Iš tiesų minėtuose šio sprendimo punktuose Bendrasis Teismas nepažeidė pareigos gerbti kitas institucijas, šiuo atveju Liuksemburgo *Tribunal d'arrondissement*, nes pateikė savo nuomonę dėl kai kurių 2008 m. spalio 2 d. sprendime jau išanalizuotų faktinių aplinkybių tik siekdamas patikrinti neveikimą, kuriuo Audito Rūmai kaltinami nagrinėjant ginčą dėl Bendrijos deliktinės atsakomybės, o ne ketindamas įvertinti K. Nikolaou pareikštų baudžiamųjų kaltinimų pagrįstumą.
- 58 Remiantis tuo galima daryti išvadą, kad antrasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

- 59 Kaip trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą K. Nikolaou nurodo, kad skundžiamas sprendimas negalioja dėl Bendrojo Teismo jurisdikcijos stokos, nes jis nagrinėjo klausimus, viršijančius jam pagal sutartis suteiktą įgaliojimų ribas.
- 60 Pirma, ji mano, kad to sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas priėmė sprendimą kaip „baudžiamąsias bylas nagrinėjantis apeliacinis teismas“, kai iš esmės baudžiamosios teisės požiūriu įvertino, „ką reiškia“ arba „ko nereiškia“ „abejonėmis paremtas“ išteisinimo motyvas, nurodytas 2008 m. spalio 2 d. sprendime.
- 61 Antra, apeliantė teigia, kad skundžiamo sprendimo 47 punkte dėl 2004 m. gegužės 13 d. rašte pateiktos pastabos pabrėžęs, jog „nebuvo netinkama tai, kad Audito Rūmų pirmininkas [apeliantei] nurodė, kad didžioji dalis institucijos narių laiko jos elgesį nepriimtiniu“, Bendrasis Teismas elgėsi kaip „drausmines bylas nagrinėjantis teismas“ ir patvirtino neteisingą Audito Rūmų įgaliojimų aiškinimą.
- 62 Šiuo klausimu K. Nikolaou paaiškina, kad pagal EB 247 straipsnio 7 dalį Teisingumo Teismas yra vienintelė institucija, galinti priimti sprendimą dėl drausminės atsakomybės, atsirandančios dėl Audito Rūmų narių elgesio, todėl Bendrasis Teismas neturėjo teisės priimti sprendimo dėl elgesio, kuriuo apeliantė kaltinama minėtame rašte, ir pažinti šio rašto turinio teisėtumo.

63 Audito Rūmai nurodo, kad ši apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtina, nes juo tik pakartojami pirmojoje instancijoje pateikti argumentai, susiję su 2004 m. gegužės 13 d. raštu, ir kaip iš dalies nepagrįstą, nes Bendrasis Teismas nekvestionavo 2008 m. spalio 2 d. sprendimo dėl to, kad iš tikrųjų to paties elgesio vertinimo išvados gali būti skirtingos, nelygu teisminė institucija, į kurią kreiptasi, ir pareikšto ieškinio rūšis.

Teisingumo Teismo vertinimas

64 Kaip trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą K. Nikolaou nurodo tai, kad Bendrasis Teismas pažeidė sutartyse nustatytas jurisdikcijos taisykles. Iš pradžių skundžiamo sprendimo 45 punkte jis iš esmės įvertino apeliantei pareikštus baudžiamuosius kaltinimus ir 2008 m. spalio 2 d. sprendime nurodytą išteisinimo motyvą. Paskui to sprendimo 47 punkte Bendrasis Teismas netinkamai išanalizavo 2004 m. gegužės 13 d. rašte pateiktą drausminio pobūdžio pastabą ir patvirtino šio rašto teisėtumą, kartu viršydamas ne tik savo, bet ir Audito Rūmų įgaliojimų ribas.

65 Darytina išvada, kad tokius tvirtinimus lemia neteisinga skundžiamo sprendimo analizė.

66 Iš tiesų dėl šio apeliacinio pagrindo pirmos dalies pakanka pažymėti, kad minėto sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas nenagrinėjo faktinių aplinkybių, kuriomis buvo grindžiami apeliantei pareikšti baudžiamieji kaltinimai, ir 2008 m. spalio 2 d. sprendime nurodyto išteisinimo motyvo, kad būtų užginčytas šis sprendimas arba iš naujo pradėtas nacionaliniu lygmeniu vykdomas baudžiamasis procesas.

67 Tačiau, kaip pažymėta šio sprendimo 56 ir 57 punktuose, neperžengdamas savo išimtinės jurisdikcijos Bendrijos deliktinės atsakomybės srityje ribų Bendrasis Teismas apsiribojo tuo, kad padarė nuorodą į tas pačias faktines aplinkybes, į kurias jau buvo atsižvelgta per minėtą baudžiamąjį procesą, siekdamas tik vieno – atsakyti į apeliantės argumentus dėl aplinkybės, kad Audito Rūmai tariamai nepriėmė oficialaus sprendimo, kuriuo, priėmus 2008 m. spalio 2 d. sprendimą, ji būtų išteisinta dėl visų jai pareiktų kaltinimų, neteisėtumo.

68 Be to, skundžiamo sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas, priešingai, nei tvirtina apeliantė, nesielgė kaip „baudžiamąsias bylas nagrinėjantis apeliacinis teismas“, o veikė neviršydamas savo įgaliojimų.

69 Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo antros dalies reikia pažymėti, pirma, kad skundžiamo sprendimo 47 punkte pateikti paaiškinimai taip pat yra atsakymas į apeliantės argumentą, susijusį su tuo, kad Audito Rūmai pažeidė nešališkumo principą ir pareigą atsižvelgti į pareigūnų interesus, kai 2004 m. gegužės 13 d. rašte pateikė užgaulią ir nereikalingą pastabą.

70 Analizuodamas tokią pastabą tuo metu, kai nagrinėjo jam pateiktą ieškinį dėl žalos atlyginimo, Bendrasis Teismas drausminiu požiūriu nepateikė savo nuomonės dėl apeliantei inkriminuojamo elgesio ir neperžengė savo jurisdikcijos Bendrijos deliktinės atsakomybės srityje ribų.

71 Antra, dėl 2004 m. gegužės 13 d. rašto turinio reikia pažymėti, kad, kaip savo išvados 84 punkte pabrėžė generalinis advokatas, šiame rašte buvo teisingai nurodytas tik Audito Rūmų narių balsavimo dėl kreipimosi į Teisingumo Teismą pagal EB 247 straipsnio 7 dalį rezultatas ir nebuvo atliktas K. Nikolaou inkriminuojamo elgesio vertinimas drausminiu požiūriu.

72 Iš tikrųjų sprendimas kreiptis į Teisingumo Teismą galėjo būti priimtas teisėtai, kaip numatyta pagal šioje srityje suformuotoje teismo praktikoje nustatytus principus, t. y. remiantis prielaida, kad padarytas „tam tikro sunkumo pažeidimas“ (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Komisija / Cresson*, EU:C:2006:455, 72 punktą), todėl Audito Rūmai galėjo nurodyti, kad pagal Darbo tvarkos taisyklių 6 straipsnį šiuo tikslu reikalingo vienbalsiškumo nepavyko pasiekti, nors dauguma jų narių kritikavo elgesį, dėl kurio minėto rašto 1 punkte pateikiami kaltinimai.

- 73 Be to, kaip per posėdį Teisingumo Teisme patvirtino visos šalys, šiame rašte pateikta pastaba buvo skirta konkrečiam asmeniui ir nebuvo pavišinta spaudoje.
- 74 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nusprendęs, jog 2004 m. gegužės 13 d. rašto turinys teisėtas, Bendrasis Teismas nepripažino, kad Audito Rūmai turi drausminio pobūdžio įgaliojimų, kurių jie neturi, ir juo labiau neperžengė savo įgaliojimų ribų, nes veikė ne kaip „drausmines bylas nagrinėjantis teismas“.
- 75 Atsižvelgiant į pirma išdėstytus argumentus, kaip nepagrįstą reikia atmesti visą trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą.

Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

- 76 Ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo pirmoje dalyje K. Nikolaou teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai aiškino ir taikė taisykles, kuriomis reglamentuojama Bendrijos deliktinė atsakomybė. Iš tiesų skundžiamo sprendimo 32 punkte jis nustatė papildomą teismų praktikoje nereikalaujamą sąlygą, t. y. reikalavimą, pagal kurį atitinkama institucija turi būti pasiėgusi „nesąžiningai“.
- 77 Antroje minėto pagrindo dalyje, apeliante kaltina Bendrąjį Teismą padarius teisės klaidą vertinant Sprendimo 99/50 2 straipsnio antrą pastraipą, aiškinamą kartu su to sprendimo 4 straipsnio pirma pastraipa.
- 78 Viena vertus, skundžiamo sprendimo 30 punkte Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, kad nebuvo būtina informuoti apeliantės apie tai, jog dėl jos pradėtas preliminarus tyrimas, ir kad 2002 m. balandžio 8 ir 26 m. raštai, kuriais apeliantei buvo pranešta apie OLAF pradėtą vidaus tyrimą, atitinka šio sprendimo 4 straipsnio pirmo sakinio reikalavimus. Kita vertus, šio sprendimo 29 punkte Bendrasis Teismas neteisingai pripažino, kad aplinkybė, jog Audito Rūmai neatskleidė apeliantei preliminarus tyrimo medžiagos turinio arba neišklausė jos prieš perduodami šią medžiagą OLAF, nėra pažeidimas, kaip tai suprantama minėto sprendimo 4 straipsnio pirmos pastraipos antrame sakinyje.
- 79 Audito Rūmų teigimu, ši apeliacinio skundo pagrindą reikia pripažinti nepriimtiniu, nes juo paprasčiausiai pakartojami pirmojoje instancijoje pateikti argumentai ir prašoma iš naujo išnagrinėti bylos faktines aplinkybes.
- 80 Kad ir kaip būtų, skundžiamo sprendimo 32 punkte Bendrasis Teismas nenustatė jokios papildomos Bendrijos deliktinės atsakomybės atsiradimo sąlygos. Be to, jis nepadarė jokios klaidos aiškindamas Sprendimo 99/50 2 straipsnio antrą pastraipą, nes šioje nuostatoje nenustatyta pareiga pranešti pažeidimais įtariamam asmeniui apie preliminarus tyrimo pradžią, tik reikalaujama, kad Audito Rūmų generalinis sekretorius nedelsdamas pateiktų OLAF per tokį tyrimą surinktą informaciją.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 81 Ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo pirmoje dalyje apeliante kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis padarė teisės klaidą aiškindamas sąlygas, dėl kurių gali kilti Bendrijos deliktinė atsakomybė, kai skundžiamo sprendimo 32 punkte nusprendė, kad galimas 2001 m. lapkričio 20 d. dokumento, parengto K. Nikolaou, kurios parašas galėjo būti suklastotas, kabineto vadovo, perdavimas OLAF ar Liuksemburgo institucijoms nereiškę, jog Audito Rūmai elgėsi nesąžiningai, kiek tai susiję su apeliantės parašo autentiškumu.

- 82 Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad ši Bendrojo Teismo išvada buvo nepagrindinė, padaryta iš pradžių konstatavus, kad minėto dokumento nebuvo tarp preliminaraus tyrimo medžiagos dokumentų, kuriuos Audito Rūmai perdavė OLAF, be to, jis nebuvo perduotas Liuksemburgo valdžios institucijoms.
- 83 Kadangi apeliaciniame skunde neginčijamas toks faktinio pobūdžio vertinimas, apeliacinio skundo ketvirtojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nereikšmingą.
- 84 Kaip apeliacinio skundo ketvirtojo pagrindo antrą dalį K. Nikolaou nurodo, kad Bendrasis Teismas klaidingai išaiškino Sprendimo 99/50 2 straipsnio antrą pastraipą, aiškinamą kartu su to sprendimo 4 straipsnio pirma pastraipa, nes, pirma, skundžiamo sprendimo 30 punkte jis nusprendė, jog 2002 m. balandžio 8 ir 26 m. raštai, kuriais apeliantei buvo pranešta apie OLAF pradėtą vidaus, o ne apie preliminarųjį tyrimą, atitinka šio sprendimo 4 straipsnio pirmo sakinio reikalavimus, ir, antra, šio sprendimo 29 punkte jis nurodė, jog minėto sprendimo 4 straipsnio pirma pastraipa Audito Rūmai neįpareigojami atskleisti apeliantei preliminaraus tyrimo medžiagos turinio arba išklausti ją prieš perduodant šią medžiagą OLAF.
- 85 Šiuo klausimu reikia priminti, jog Sprendimo 99/50 2 straipsnio antroje pastraipoje numatyta, kad generalinis sekretorius, pirma, „nedelsdamas perduoda [OLAF] visus faktinius duomenis, leidžiančius daryti prielaidą, kad yra pažeidimų“, kaip antai Bendrijų finansiniams interesams kenkiančių sukčiavimo, korupcijos ar bet kokios kitos neteisėtos veiklos atveju, antra, „pradeda preliminarų tyrimą, nepakenkdamas [OLAF] vykdomiems vidaus tyrimams“.
- 86 Tačiau, kadangi šiame straipsnyje pateikta informacija yra neaiški, siekiant atsakyti į pirmąjį argumentą, pateiktą grindžiant šio apeliacinio skundo pagrindo antrą dalį, pirmiausia reikia nustatyti, ar Sprendimo 99/50 4 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta pareiga pranešti taikoma ir preliminariam tyrimui, o atsakius teigiamai, kokio tai pobūdžio pareiga, ir galiausiai, ar apeliantė šiuo atveju turėjo būti informuota.
- 87 Dėl šių aspektų nagrinėjimo reikia konstatuoti, kad minėto 4 straipsnio pirmoje pastraipoje ne sukonkretinamos tyrimų rūšys, o tik numatyta, kad tais atvejais, kai tai gali būti susiję su Audito Rūmų nariu, pareigūnu ar tarnautoju, suinteresuotasis asmuo turi būti „skubiai“ informuojamas, jeigu tai nekelia pavojaus tyrimui.
- 88 Darytina išvada, kad net darant prielaidą, jog ši nuostata taip pat taikoma preliminariam tyrimui, reikia pažymėti, kad, pirma, joje nenumatyta pareiga pradėjus tyrimą nedelsiant pranešti, antra, reikalaujant apsaugoti tyrimo veiksmingumą, joje numatytas šios pareigos apribojimas.
- 89 Šiomis aplinkybėmis svarbu konstatuoti, kad nagrinėjamu atveju, priešingai, nei tvirtina apeliantė, 2002 m. balandžio 26 d. raštu jai buvo pranešta ne tik apie tai, jog pradėtas vidaus tyrimas, bet ir apie tai, kad Audito Rūmai atliko preliminarų tyrimą, o generalinis sekretorius perdavė su juo susijusią medžiagą OLAF.
- 90 Taigi, nesant apeliantės teiginių, kuriais būtų ginčijama, jog šis raštas galėjo būti pateiktas pavėluotai, darytina išvada, kad, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 96 punkte, šiame rašte esanti informacija skubaus pranešimo suinteresuotajam asmeniui principas suderintas su būtinybe užtikrinti ir preliminaraus, ir vidaus tyrimo veiksmingumą.
- 91 Taigi Bendrasis Teismas nepadarė klaidos, kai skundžiamo sprendimo 30 punkte nusprendė, kad pranešimai 2002 m. balandžio 8 ir 26 d. raštais atitinka Sprendimo 99/50 4 straipsnio pirmos pastraipos pirmojo sakinio reikalavimus.
- 92 Kadangi šie patikslinimai buvo pateikti siekiant įvertinti antrojo argumento, kuriuo remiamasi grindžiant šio pagrindo antrą dalį, pagrįstumą, taip pat reikia nustatyti, ar preliminariam tyrimui bet kuriuo atveju taikoma minėto sprendimo 4 straipsnio pirmos pastraipos antrame sakinyje, pagal kurį

„baigus tyrimą išvados, kuriose įvardijamas Audito Rūmų narys <...>, negali būti daromos nesuteikus suinteresuotajam asmeniui galimybės pareikšti savo nuomonę apie visas su juo susijusias aplinkybes“, numatyta pareiga pranešti ir ar apeliante turėjo būti išklaudyta prieš baigiant šį tyrimą ir perduodant surinktą medžiagą OLAF.

- 93 Kadangi šio 4 straipsnio pirmos pastraipos antrame sakinyje nieko aiškiai nepasakyta, reikia išnagrinėti preliminarium tyrimui būdingus ypatumus.
- 94 Taigi, kaip per posėdį Teisingumo Teisme paaiškino Audito Rūmai, toks tyrimas yra pirminis su nurodytais pažeidimais susijusios informacijos, kurią gavo Audito Rūmų generalinis sekretorius, rinkimo ir vertinimo etapas; per jį turi būti tikrinamas šiuos teiginius patvirtinančių duomenų, kurie paskui sudarys bylos medžiagą ir bus perduoti arba paskyrimų tarnybai, kad ši pradėtų administracinį tyrimą, arba OLAF, kad šį atliktų vidaus tyrimą, patikimumas.
- 95 Darytina išvada, kad, kaip savo išvados 93 punkte pažymėjo generalinis advokatas, preliminarus tyrimo tikslas nėra priimti su aptariamu asmeniu susijusias išvadas.
- 96 Šiomis aplinkybėmis išnagrinėjęs šio tyrimo tikslą ir nusprendęs, kad iš Sprendimo 99/50 4 straipsnio pirmos pastraipos antrojo sakinio kylanti pareiga nesusijusi su generalinio sekretoriaus veiksmis atliekant šį tyrimą, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 29 punkte nepadarė teisės klaidos.
- 97 Todėl reikia atmesti kaip nepagrįstą visą apeliacinio skundo ketvirtojo pagrindo antrą dalį.
- 98 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, apeliacinio skundo ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nereikšmingą ir iš dalies nepagrįstą, taip pat atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 99 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Audito Rūmai prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir K. Nikolaou pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. Priteisti iš Kalliopi Nikolaou bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.